

Мисли ми лете

Увенуо дан, процвала ноћ. Попут птица селица пролећу мисли између књига: оних прочитаних и оних ненаписаних. Сан ми је попут детета отказао послушност, све теже успевам да му приђем, као и он мени. Још једна тешка ноћ пуна размишљања стоји испред мене и пружа ми смежурану руку, спремна да ме одведе до најдубљих тајни мога бића. Крштен сам, неће моћи да ме поведе у Лимб. Ићи ћемо да купимо окове, јер ноћас морам заробити страст. Боље је да ја заробим њу, него она мене. Превише сам се препустио осећањима, једно црно око испод прамена коврцаве косе постаје мој *Weltschmerz*. Хоћу да јој признам да ми је све, да је центар мога бића, да све престаје, да све нестаје, да је све због ње и око ње. Нећу да ме обузме страст, нећу да страдам, хоћу да искрено волим. Ноћас треба да одлучим на који начин да јој сутра изјавим љубав. Не, нећу јој изјавити љубав. Поцепаћу ону песму што сам јутрос написао. Нећу речи, хоћу дела. Показаћу јој љубав. Тражићу да јој урадим све домаће задатке које је пропустила. Препричаћу јој лектуру. После ћу већ смислити шта ћу даље.

Сан и даље не долази. Отварам прозор да се напијем свежег ваздуха и ошамутим од њега. Нема помака. Мисли су и даље ту. На тренутак су гракнуле две вроне да би ми звуком, као ножем, пресекле мисао, али нису успеле. Чврстина мисли је јака као челик, не могу лако да се пресеку. Ту су, својом тежином пуне ми главу. Ко сам? Где сам? Где идем? Где ћу стићи? Превише питања за једну ноћ. Нећу да почнем нешто да читам да бих се успавао. Не могу још да убацујем и туђа питања и туђе мисли у своје. Ове ноћи није било сна, није се удостојио ни да ми се јави. Ноћ као завршни испит: превише питања, пуно размишљања, доста погрешних одговора.

Звони сат, непријатељ времена. Још мало се развличим са мислима. Време је да кренем у школу. Узимам ранац и трчим до аутобуса. Успевам да седнем на слободно место, звук мотора ме опушта, јачи је од мојих унутрашњих разговора. Губи се време и простор. Тонем у сан. Рађа се свет без димензија и сећања. Не знам колико је времена прошло, када сам осетио да ме неко полако удара по рамену.

“Дечко, да ли си добро?” – упитао ме је возач аутобуса. „Возим те већ трећи круг!“

„Добро сам, само нећу моћи да објасним зашто данас нисам отишао у школу.“

„Младост, сањарење, мисли које лете, све ми је јасно. Ниси ти једини. Сваке недеље провозам неког сличног теби.“

„Хоћете Ви да ми напишете оправдање за данас?“

„Наравно, то ми је хоби.“

Отварам оправдање. Крупним штампаним словима пише: “Молим Вас да оправдате часове дечку који је лек за несаницу пронашао у мом аутобусу. Дијагноза: Мисли које лете. Потписник: Возач.”

Урош Тирнанић 2-4

Савремена гимназија